

efterhaanden til at drukne i Omsvøbsdepartementer, og at vi maatte se noget bort fra alle disse sagkyndige Myndigheder, der her bliver stillet paa Benene, saa er jeg enig med ham i, at vi skal undgaa alt, hvad der hedder Omsvøbsdepartementer. Men hans Udtalelser overraskede mig noget; thi jeg havde den Fornøjelse for et Øjeblik siden at overvære en Diskussion mellem det ærede Medlem og det ærede Medlem Hr. P. Munch, og da bebrejdede netop det ærede Medlem Hr. P. Munch, at denne ikke tog tilstrækkeligt Hensyn til de sagkyndige Myndigheder. Nu, da det ærede Medlem igen staar som Ordfører, skal vi pludselig se bort fra alle sagkyndige Myndigheder og blot hurtigst muligt afgøre Sagen. Det synes jeg ikke. Lad os ogsaa paa dette Omraade, ligesom paa det andet, tage tilbørligt Hensyn til Sagskundskaben. Lad Sagskundskaben have det Raaderum, som den skal have, saa klarer vi det nok. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem og jeg taler os til Rette i Udvalget, naar det ærede Medlem ikke absolut stiller sig paa Diktatorstandpunktet, at et Parti skal være det herskende. Lad os søge at forhandle os til Rette, saa tror jeg paa Forhaand, at vi i Udvalget vil opnaa et godt Resultat.

Pürschel: Jeg maa begynde med at beklage, at jeg aabenbart fuldstændig har misforstaaet min Stilling. Jeg troede, at det var tilladt fra denne Plads at kritisere, baade hvad Medicinalkommissionen har skrevet, og ogsaa hvad den højtærede Justitsminister har foreslaaet. Men jeg kan forstaa af den let pikerede, men dog saa hjertelig elskværdige Tone, hvori det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange og den højtærede Minister talte, at jeg har været for langt ude. Jeg ved af gammel Erfaring, at er der noget, der er helligt og ukrænkeligt for det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange, saa er det Medicinalkommissionens Betænkninger. Det vidste jeg i Forvejen, da jeg tillod mig at gøre mine Bemærkninger. Men jeg maa sige, at det forbavtede mig noget at høre den højtærede Justitsminister umiddelbart efter den ærede Partifælle omtale Medicinalkommissionens Betænkninger paa den Maade, han gjorde, idet den højtærede Minister sagde, at det, der stod i Motiverne, var nogle mere eller mindre tilfældige Udtalelser. Hvis det virkelig er Resultatet af Kommissionens Arbejde, at man faar „nogle mere eller mindre tilfældige“ Udtalelser i Betænkningerne, saa har disse Betænkninger ikke Krav paa den Respekt, som det ærede Med-

lem Hr. Hegelund-Lange søger at hævde for dem. Jeg maa hævde, at denne Kommissionsbetænkning i sine Motiver ikke giver nogen videre Oplysninger, og jeg har tilladt mig at fremdrage et Par Bemærkninger, som er af den Karakter, at de med et mildt Ord er overflødige. Det finder jeg, man er berettiget til at gøre, selv om man derved løber den Risiko at blive betegnet som Diktator, eller hvilke andre pragtfulde Benævnelser den højtærede Justitsminister nu maatte finde Anledning til at anvende om mig. Jeg har overhovedet ikke tænkt mig, at det, jeg her sagde, skulde opfattes som Diktator-Udtalelser. Men enhver Fugl synger nu med sit Næb, og jeg er ikke i Besiddelse af den — ja, hvad skal jeg sige, den elegante parlamentariske Form som det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange og den højtærede Justitsminister; derfor kommer det maaske til at virke noget stødende, hvad jeg siger. Det har kun været tænkt som en rent saglig Kritik af et foreliggende Forslag.

Naar den højtærede Justitsminister sagde, at vi var enige om, at der ikke skal være mange Love, men faa Love, og umiddelbart derefter fandt, at det var inkonsekvent af mig at ville have Detailler ind i Lovene, saa maa jeg sige, at det minder mig om det gamle Ord om den gode Homer, der ogsaa undertiden sover. Jeg ser nemlig ikke nogen Inkonsekvens i, at man ønsker at faa de faa Love gjort saa gode som muligt, faa dem omdannet saaledes, at der virkelig staar noget i dem. Tværtimod, det falder ganske overordentlig godt i Traad med det, jeg sagde: faa, men velovervejede Love — det vil den højtærede Justitsminister sikkert ogsaa erkende efter et Øjebliks Omtanke.

Hvad det angaar, at jeg skulde ville skubbe de sagkyndige til Side, saa beror ogsaa dette paa en fuldstændig Misforstaaelse fra den højtærede Justitsministers Side. Det, jeg tillod mig at sige, var bl. a. dette, at der, saa vidt jeg ved, foreligger en Udtalelse fra de særlig sagkyndige, nemlig fra Overlægerne ved Statens Sindssygehospitalet. Den spurgte jeg efter i god Konsekvens med, hvad jeg sagde til det ærede Medlem Hr. P. Munch for et Øjeblik siden. Og naar jeg talte om Omsvøbsdepartement, saa gjorde jeg det med Henblik paa, at Sagerne skal gaa baade til Tilsynsraadet og Sundhedsstyrelsen, medens jeg i mit stille Sind gaar ud fra, at der skal findes Sagskundskab i den øverste Ledelse for Statens Sindssygevæsen. Det gør den højtærede Justitsminister formentlig ogsaa, idet enten Direktøren eller den ene af de kommitte-